

התעללות!

יהלום את אופיו של דרורי: „לא, לא קדיש, ביקש האב מבעד למעותיו. „אנח” נו משפחה לא דתית, ובני לא היה רוצה שיאמרו עליו קדיש, הסביר לרב. אולם הרב, בתוקף סמכותו הכפולה גם כקצין הבכיר במעמדו, וגם כנציגו של

אותו יום. שוצף וקוצף על הפגיעה בו, ניגש הרב אל המגיד של דרורי, שייצג את יחידתו, הודיע לו שלמי פקודות המטכיל אטור לשאת הסדר בהלווייה צבאית שלא נאמר בה קדיש. הנוכחים המוועזעים המ' תינו בדריכות לתגובתו של הסמג"ד. זה, חייל קרבי ותיק, שהתמצא יותר בהגנה על התעלה מפני המצרים מאשר בסעיפים הנוגעים לכפייה הדתית בפקודות מטכ"ל, החליט שלא להסתכן באימילוי פקודה, נסוג מנשיאת ההסדר.

ההורים ההמומים עזבו מיד את המקום, שנוכחותו של הרב הפכה אותו למאוס בעיניהם, וההלווייה התפרשה בחופזה. בין הראשונים שעזבו את השטח היה הרב ה' צבאי. אחרון נשאר הסמג"ד, שהמשיך לר' כון בודד שעה ארוכה, על הקבר הטרי. „הוא ישב שם כל כך מלא צער”, סיפר חבר משק משופם שהשקיף ממרחק, „כמו אחד שהפסיד משהו, ויודע שלעולם לא יחזיר זאת לעצמו.”

קשה היה לדעת מה היתה הסיבה האמיתית ליגונו — או כעסו — של הסמג"ד: אבדן אחד מבחירי לוחמיו — או מפח הנפש ליד הקבר הטרי, בעקבות ההתנגשות בין ההורים השכולים לבין הרב שניהל את ה' טקס.

בנוין

למדינת ישראל

מה חשבו לעצמם הוריו של דרורי, כאשר חזרו מההלווייה הנוראה? מה חשב האב יעקב, חולה הלב? ספק אם הקדיש מחשבה שניה לאותו חסיד שוטה. סביר יותר להניח שהירהר ב' בנו שנפל, ובדרך חייו שהביאה אותו ל' כאן.

יעקב גלבוץ לא היה נוכח ליד אשתו כלילה בו נולד דרורי. היה זה במקסיקו, באוגוסט 1948. שלושה חודשים לפני כן נולדה מדינת ישראל. יעקב וחבריו, ציונים ותיקים כולם, גויסו על-ידי שליחי ההגנה לעזור למדינה הנלחמת על חייה. עורתם התבטאה בהברחת בנוין לארץ, עבור ה' מטוסים שהתקבלו אז מציכיה. מיכצע ה' הברחה נמשך שלוש יממות, ורק בסופן ראה האב את בנו לראשונה.

משפחת גלבוץ עלתה לישראל רק כעבור שבע שנים. ההורים ושני הבנים, דרורי ואחיו הבכור אליעזר, הלומד כיום בטכניון, השתקעו בקיבוץ יד-מרדכי. דרורי ה' צעיר התקשה בתחילה בתהליך המעבר ממקסיקאי קטן לצבר, אך חיש מהר הת' ערה, הפך למנהיג מוכר בין חבריו, אמו גיקה, מאדך, אשה עדינה ויפהפייה, הת' קשתה להתגלגל לחיי הקיבוץ. כעבור שלוש

סרן דרורי גלבוץ ז"ל

אלוהים עלי אדמות, לא חלם כלל לכבד את רצון האב השכול, והתעלם מבקשתו: „הוא המשיך בקדיש כאילו לא דיברו אליו. לא ראיתי חוצפה כזו מימי”, סיפר לאחר מכן חבר ליחידה של דרורי.

האב המוכה חזר והתחנן להפסיק את ה' קדיש, בו ראה חילול זיכרו של בנו וסי' לוף דמותו. רק עתה, כאשר האוירה מס' ביב הסכה בכירור עויינת, נסוג הרב, אך החל מתמקח כתגר בשוק. בהתעלמו מרות בקשתו של האב, הציע להחליף את הקדיש בתהלים.

האב השכול סירב להתפשר ולהשפיל את כבוד בנו, כפי שהוא הבינו. הרב מצידו המשיך לצפצף, החל קורא את התהלים. באותו רגע ניגשה אליו האם הבוכיה, ה' יאה מידי את הספר. רק אז הפסיק הרב ממעשיו.

איך קדיש —

איך הספר!

ייתה זו כניעה זמנית. הרב לא סיים י' עדיין את מיכסת השעדרויות שלו ל'

לפני האסון. האב ושני הבנים בת' מונה משפחתית טיפוסית. תחילת דרכה של המשפחה שעלתה לארץ ממקסיקו היתה בקיבוץ יד-מרדכי, משם עברו לבאר-שבע.

המשפחה המאושרת

רביראשי לצה"ל אדוף גורן

שנים, עקרה המשפחה לבאר-שבע.

שדוש שנים —

לא מספיק

הם הסתדרו יפה בבאר-שבע. ההורים התפרנסו מחנות מתנות במלון נוח ומדבר. אולם דרורי לא הסתגל, המ' שיד להתגעגע למשק, ולבסוף חזר לשם, בגיל 15. הוא השתלב מיד בין חבריו ש' קיבלוהו חורה בשמחה אל בין שורותיהם.

הוא התגייס לצה"ל בנובמבר 1966. הוצב לשריון, ובקושי הספיק לסיים את הטי' רונות כאשר פרצה מלחמת ששת-הימים. היה זה בלהט הפריצה קדימה, קדימה, על גבי טנק שועט לכיוון מעבר המיתלה, כא' שר התגלה אופיו, בסצינה הלקוחה כאילו מסרט: אלפי חיילים מצריים נסוגים חסמו את דרכם של הטנקים.

הוא ראה לפניו חיילים, חמושים אמנם — אך נסוגים, ולא היה מוכן לפתוח עליהם באש. רק כאשר תפס המפקד מידי את המיקלע והחל יורה, הבין דרורי שהוא נמצא במלחמה, ושאוויב מור' (המשך בעמוד 20)